

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Parohiile cl. I. pe un an . . . 50 Lei</p> <p>Parohiile cl. II. și particulari . . . 400 Lei</p> <p>Parohiile cl. III. și subclasă . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <hr/> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul insertiunilor</p> <p>DUPĂ TARIFU STABILIT DE CONSILIUL EPARHIAL.</p> <p style="text-align: center;">◀◻▶</p>
---	---	--

CRUCEA.

„Crucea Tale ne închinăm . . .“

După ce imperiul roman își jucase rolul strălucit în istoria lumii, începură să se arate simptome de decadentă, cărora li-a urmat în mod fatal descompunerea acestui vast imperiu.

La sfârșitul procesului destul de lung al descompunerii se înstăpânise un haos, o babilonie, provocată de popoare barbare, neastâmpărate, care se iviră la Est, ca să pătrundă spre Vest, jefuind sau distrugând ce le venia în cale.

Așezările, alcătuirile, înfăptuirile Romanilor fură luate în picioare. Din multe monumente de cultură nu rămăseseră decât fundațiile, pe care bărbați învățați le desgroapă după atâția ani de zile.

Trebuie însă să accentuăm, că din epoca aceea nu ne-am ales numai cu dărâmături, ci și cu rămășițe din spiritualitatea romană, care rămășițe s'au păstrat în bună parte până în ziua de astăzi.

Deasupra acelei lumi romane apuse s'au așternut înăbușitor pățuri și iar pățuri, plămădite din amestec de popoare, din amestec de sânge vărsat în belșug pe câmpuri de luptă.

Luptele continue, luptele crâncene, au avut drept rezultat că o lume, pe care noi o numim Evul vechiu, s'a prăbușit și în locul ei întâi a încolțit și apoi a răsărit o altă lume, o lume nouă.

Evenimentele istorice ce se precipitau deschiseră larg porțile Evului mediu.

Pierzându-se busola Evului vechiu, lumea era în căutarea unei orientări noi, care orientare primi de bază Crucea, simbolul Bise-

ricii, căci tocmai în timpul acela se născuse, trăise și se răstignise Fiul lui Dumnezeu.

Încreștinarea popoarelor barbare e un capitol important în istoria universală, pentru că li-a potolit pornirile sălbatice aduse de prin stepele întinse ale Asiei, făcându-le cu timpul ca să se așeze stabil și să nu mai trăiască din prădăciuni, ci din rodul pământului pe care începuseră să-l muncească.

În jurul Crucii se adună aceste popoare. Crucea e stâlpul care cristalizează ființa lor, alcătuiind Europa.

Și dacă și componentele, adică popoarele Europei în cursul vremii nu s'au înțeles, s'au combătut și s'au luptat între olaltă, Europa totuși a fost și a rămas o unitate, a fost și a rămas un întreg, născut în semnul Crucii.

Temeluirea Crucii unitatea Europei, i-a împrumutat puterea de care dispunea.

De aceea toți cei ce în trecut sau în prezent au avut ambiția să răstoarne Europa, au trebuit să atace înainte de toate Crucea, au trebuit să încerce a smulge brațele ei din inima Europei.

Astfel vedem, că Semiluna se împotrivesc Crucii, purtând lupte câteva secole împotriva orânduiei creștine. Vedem că de pe multe turnuri e coborită Crucea și înlocuită cu Semiluna. Vedem că turnurile bis-ricilor sunt prefăcute în minarete și că pe preot îl schimbă hogaș.

Terenul de expansiune al imperiului otoman devine tot mai larg, până ce Turcii, în marșul lor spre dominarea lumii, ajung sub zidurile Vienii.

Atunci Crucea strâmtorată își adună toate puterile, și luându-și avânt, respinge atacurile turcești.

De atunci stăpânirea Semilunei e în de-

clin. Turcii se retrag, se tot retrag, cedând un teritoriu după altul, până la urma urmei rămân în Europa numai cu Constantinopolul lor, străjuit de linia Tșataldja.

Crucea a fost purtătoare de învingere.

Dar timpul trece și se ivesc noi dușmani de moarte ai Crucii. Unul din aceștia e Steaua roșie, e Secera cu tovarășul ei nedespărțit, Ciocanul.

Dușmanul acesta nu și-a propus nici mai mult, nici mai puțin, decât să deslănțuiască revoluția proletarilor din întreaga lume.

Ca să poată face aceasta, și-a dat seamă, că Crucea îi stă în cale. De aceea s'a năpustit cu furie asupra caselor Domnului, care adăpostesc Sfânta Cruca.

În urma concepției bolnăvicioase, marxistii crescură cu mijloace de teroare o generație fără Dumnezeu, considerând Crucea ca o piedecă mare pentru realizarea idealului lor.

Crezând că de răul Crucii nu pot cuceri, nu pot stăpâni Europa, au lansat deviza: De-i Crucea de lemn, aruncați-o în foc, de-i de piatră, sfărâmați-o fără milă, de-i de metal, topiți-o, ca să nu-i rămână nici o urmă.

La început se încercă doborârea Europei prin o propagandă costisitoare fără seamăn. Când însă propaganda eșuă, se începură pregătiri formidabile pentru război, ca într'un moment dat să se poată face cu efect o năpustire înarmată asupra Europei, în scop de a o pune sub călcâi.

Pe urma acestor pregătiri am ajuns, că acum se dau lupte pe viață și pe moarte pentru salvarea sfintei Cruci, respectiv a Europei.

Deși singuraticile ei popoare se îndușmănesc, ba chiar se războiesc, în ultima analiză ele se întregesc, încheie convențiuni comerciale, își livrează reciproc materii de care au trebuință, și aceasta la îndemnul Crucii.

În consecința celor de mai sus, cele mai multe popoare interesate la destinul Europei au înțeles, că apărarea Crucii e o necesitate imperioasă pentru existența continentului nostru, pe care îl putem numi Continentul Crucii; au înțeles, că frângerea Crucii înseamnă moarte sigură pentru Europa.

Privind războiul actual prin prizma acestor vederi, expuse în preajma sărbătorii „Înălțării Cinstitei Crucii“, vom înțelege și noi fără multă explicație, ce rost au jertfele, numeroasele pierderi și șirul lung de sacrificii ce se aduc pe altarul Sfintei Cruci.

Aurel Moacă

Mai aproape de Hristos.

Frământările și nevoile zilelor noastre de astăzi de abia dacă ne lasă o clipă de timp să ne mai gândim la existența noastră în legătură cu Dumnezeu.

Poporul nostru, după cum prea bine știm, a trăit veacuri de-a-rândul, izolat de curente mari de gândire, cari s'au ridicat împotriva lui Dumnezeu, sau împotriva orânduieilor lăsate de Dânsul, și nu a participat la frământările largi ale omenirii așa zise civilizată și înaintată în progres pe toate tărâmurile științifice, ci s'a mulțumit a duce o viață mai mult patriarhală, în jurul bisericuțelor de lemn, cari erau singurele focare de cultură și naționalism curat.

Aici în fața iconostaselor de lemn, proșter-nute la picioarele Mântuitorului se purificau și oțeliau sufletele strămoșilor noștri, oridecâte ori erau ele greu încercate în viață.

În trecut casele noastre aveau toate în interiorul lor o atmosferă religioasă; sub icoanele sfinte, — ce le împodobeau — ardea nestinsă candela; masa se începea abia după binecuvântarea bisericească spre înmulțirea pâinii, a vinului și a untului de lemn; boerii și muntenii, se coborau cu mic cu mare în Dumineci și sărbători la sfânta Liturghie, la marea dramă divină, care reprezintă viața Dumnezeului întrupat, Iisus Hristos și jertfa Lui pe vârful Golgotei pentru mântuirea noastră; care-i contopea într'o inimă, un gând, un trup mistic al sf. Biserici, în Domnul și Mântuitorul Hristos, care este de față pe sf. Masă în vinul euharistic prefăcut în însuși sângele Lui.

Astăzi însă sunt mai goale ca oricând; sunt goale la orașe și încep să fie goale și la sate, după cum reese din rapoartele ce ne sosesc mereu.

Aceasta este dramatica și trista realitate ce se petrece sub ochii noștri.

Bisericile, cari sunt termometrele vieții noastre religioase, ne-au prevestit, cu câțiva ani înainte zile triste și grele pentru omenirea, care se îndepărta de ele și se apropia tot mai mult de alte locașuri și locuri de plăcere și desmățare.

Frământările sociale, curente noi de idei, lupta pentru existență și afirmare, mai pronunțată astăzi ca ori când altă dată, devenită aproape barbară, cu undele și valurile ei, au îndepărtat-o mult dela Biserica mântuitoare.

Serviciile divine din Dumineci și sărbători au devenit pentru cei mai mulți o indeletnicire

profesională a clerului, însărcinat și salariat pentru aceasta.

Întrebând pe unul din cei ce nu cercetează Biserica, din ce cauză s'a îndepărtat, îți va răspunde că el își face rugăciunea lui acasă, sau altul îți va da un răspuns, care este și rușine a-l așterne pe hârtie.

Trăind noi numai în zgomotul acestei vieți, cu plăcerile și ispitele zilnice, am ajuns să uităm de slăbiciunea creaturii noastre, să ne credem foarte înțelepți și puternici și să ducem un traiu fără rugăciune smerită și umilită, fără Dumnezeu.

Se impun deci atitudini demne și categorice spre a putea răpune acest duh. *Nu se poate vorbi de reconstrucție socială fără ajutorul, concursul și ocrotirea Bisericii noastre străbunc.*

Principiile doctrinei Bisericii noastre sunt surse inepuizabile în ascensiunea popoarelor pe căile culturii și progresului.

Scopul Bisericii e de a menține mistică, flacăra credinței, scoborându-se în văltoarele vieții, nu cu atenția de a umaniza idealurile transcendente, ci spre a sfinți și diviniza idealurile umanității.

Fără rugăciune, sufletul ajunge într-o stare de abrutizare și animalizare. Și rugăciunea este principala practică pe care o găsim în cultul nostru divin, iar locașul destinat pentru rugăciune este biserica în primul rând, unde adunat în ea cu mai mulți, parcă simți mai viu, mai aproape prezența Domnului nostru Iisus Hristos, decum ai sta acasă și te-ai ruga.

Chiar Domnul nostru Iisus Hristos, ne-a asigurat „ori unde veți fi adunați doi sau trei în numele meu, acolo voi fi și Eu în mijlocul vostru“.

Locașul nostru dumnezeesc de închinare cu boltele sale înalte, cu turnurile îndreptate mereu în sus spre Dumnezeu, cu icoanele și picturile religioase, cu lumina cea tainică ce domnește în ele, ne îndeamnă și ne abat privirea și inima noastră dela cele pământești și le înalță către sfere tainice suprafirești, către lumea cea spirituală. Crucea, semnul răstignirii și pătimirii lui Hristos, simbol a învierii Sale la Cer, ce lucește depe culmea locașului dumnezeesc, pătrunde miile de inimi, cari vor să i-se închine și mărturisească ei; păstrează cunoștința curată și frica lui Dumnezeu și nu le lasă să se înecă și împetriască cu totul în mijlocul neștiinței, mizeriei și a disperării.

Biserica lui Hristos ne înfățișează o lume misterioasă unde sufletul creștin petrece cu plăcere și de unde își ia pentru viața pământească simțirea vie a fericirii eterne.

În toiuł acestei vieți pământești, plină de greutate și frământări, Biserica lui Hristos, aduce aminte creștinului de o altă lume lipsită de aceste griji.

Apoi ideea că în locașul dumnezeesc toate sunt sfințite pentru marea jertfă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care la fiecare Liturgie este de față; ideea că în acelaș fel, simbol și datină, cum îl onorăm noi pe Dumnezeu și cum ne rugăm noi Lui, chiar în același fel au adus omagiul credinței și al adorațiunii, strămoșii noștri și Dumnezeu le-a ajutat să plutească pe valurile acestei vieți, ducând corabia lor la limanul izbăvitor și nu i-a lăsat să sucombe nici odată sub groaza și necazul ce se abătea destul de des asupra lor.

În atmosfera sfântă ce ne înconjoară în maica noastră Biserică străbună, vrând nevrând și-se înalță sufletul la Creatorul și la cele dumnezești și-ți umple inima de sentimentele cele sfinte.

Biserica fie ea cea măreață dela orașe, fie ea cea sărăcuță dela cel mai îndepărtat cătun, fie cea împodobită, fie cea mai puțin împodobită, pretutindeni se arată în ea „lumina lină a sfintei măriri a Tatălui ceresc, celui fără de moarte“, pretutindeni este în ea acelaș adăpost pentru sufletele creștine, același loc al reculegerii și al bucuriei spirituale.

Și una și alta revarsă în inima omului, râuri invizibile de liniște sufletească și de lumină cerească și har dumnezeesc.

Poporul nostru în decursul multor secole de viață anevoioasă, plină de griji și mari frământări, a păstrat în inima sa, scânteia cea pururea arzătoare a luminii lui Hristos, scânteia care se preface într-o flăcără mare, înalțând pe cei ce-i cuprinde la o înălțime morală, la care nu ajung „înțelepții și puternicii lumii acesteia, fără Dumnezeu, cari n'au păstrat în ei, lumina cea eternă a lui Hristos.

Restaurați deci idealul religios, faceți din el ca și'n trecut dreptarul vieții voastre, căci zilele critice prin cari trece poporul nostru, care în decursul veacurilor s'a contopit cu credința și morala creștină, se datoresc faptelor voastre.

Întroducând idealul religios în viața noastră, care scăpare ne-a fost nouă din veac în veac, se va restabili pacea și binele. Numai dela o trezire lăuntrică putem aștepta mântuirea noastră, față de puterea covârșitoare a îndeletnicirilor rele, ce s'au cuibărit între noi.

O viață nouă, pacinică, nu s'ar putea înfăptui și consolida fără ajutorul Bisericii lui

Hristos, în care luminează și ocrotește de apururi Dumnezeu.

Plutind noi pe aceste valuri ale gândirii, să ne întoarcem la Biserica lui Hristos, să înălțăm credința în El pe soclul cel mai înalt și să-I dăm cinstea cea dintâiu în toate ramurile vieții, și să avem încredere în El. Căci El ne îndeamnă nencetat să-L iubim pe El și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, singura cheazășie a păcii și liniștei între oameni, dar în acelaș timp ne șoptește tainic că: „**afară de Biserică nu este mântuire.**“

Presb. Petru Toma
Secretar eparhial.

† P. S. S. Episcopul Ghenadie Niculescu.

În ziua de 29 August a încetat din viață, după o scurtă suferință, P. S. Ghenadie, Episcopul Buzăului.

Răposatul a păstorit eparhia Buzăului aproape două decenii — din primăvara anului 1923 — iar ca slujitor al altarului, alte două decenii.

Născut în Păuleștii din județul Prahova în anul 1874, la vârsta de 24 ani este hirotonit diacon, iar după nouă ani este hirotonit preot. Ocupă apoi în Biserică demnitățile de: protoiereu, profesor, director de seminar, membru în consistorul bisericesc etc.

Fire blândă, a fost iubit și respectat de preoții eparhiei ca și de credincioși. Bună parte din preoți au fost crescuți în școala lui, seminarul din Râmnicul-Vâlcea, pe care l-a condus mai mulți ani în calitate de director.

Preocupările culturale, de ridicare spirituală a clerului și poporului din eparhie, au găsit făgaș potrivit în cunoscuta revistă „Îngerul“.

La vârsta de abia 68 de ani se stinge după o viață sbuciumată, închinată Bisericii Neamului, care îl jelește ca pe unul din cei buni ai ei.

Dumnezeu să-i facă parte de odihna cerească!

CUM VA FI?

Se pune întrebarea generală, că după terminarea măcelului universal prezent, omenirea și țara noastră va ajunge să trăiască bine în cele materiale și armonios în cele spirituale, ca și până la începerea războiului.

Întrebarea e mare și răspunsul e bifurcat. Unul e calculat în dependență de materialism și fără suflet. Altul e calculat în dependență de spirit, suflet și prin prisma credinței. De altfel, așa este și diviziunea lumii în timpul de față, nu marcată exact de taberele de luptă, ci după concepțiile și manifestările individuale ale oamenilor.

Amândouă însă își au răspunsul numai prin Sfânta Scriptură.

Să luăm întâiu laturea materială.

Bătrânii noștri spun că după fiecare războiu, sau revoluție, traiul s'a îngreuiat și viața a devenit tot mai grea. Standardul de viață nicio-dată n'a ajuns în ceea ce privește ușurarea la cel care a fost înaintea războiului, sau a revoluției. Supravețitorii de față încă avem exemplul războiului mondial, și mulți îl vom avea și pe cel al încăerării actuale.

Și lucrul e natural. Prin războiu se distruge surplusul și chiar strictul necesar material și moral al popoarelor, iar ele — războaiele se repetă la intervale nu prea lungi.

Acest surplus de materii, care ar fi făcut oferta mai mare și cererea mai mică, ceea ce în economia politică aduce eștinătața, nu mai este. Popoarele, atât cele învinse, cât și învingătoare abia își refac pagubele, își plătesc pensiile orfanilor și văduvelor; unele își achită datoriile de războiu.

Plătirea pensiilor este morală, creștinească și justă, căci brațul acela ce ar fi adus lucru în schimbul pensiilor a murit pe altarul patriei respective.

Cauza ultimă a războaielor este neînțelegerea, ura, ambiția, lăcomia, mândria, toate atribute diavolești, urmări ale deslipirii de Dumnezeu; cu un cuvânt este răcrea iubirii, despre care cuvântul dumnezeiesc zice că e cea mai mare între virtuți.

Această cauză a certelor, a războaielor aduce și greutatea existenței în viață.

Să ne gândim la moșii noștri, cari într'un sat aproape toate lucrurile mari de interes public, sau personal ale cuiva le făceau în ansamblu, prin așa zisele „clăci“. În clacă se aducea lemnul necesar clădirii unei case, în clacă se căra piatra, în clacă se despoia porumbul etc.

Lucrul manual în ansamblul este mai plăcut de cât izolat și hrănirea se făcea mai bună, iar timpul se economisea.

Inchipuți-vă acum, când individul singur trebuie să care tot acel material necesar unei clădiri, câtă muncă, istovire și timp consumă.

În timpul moșilor noștri, familiile erau numeroase și bogate, iar diviziunea muncii se făcea dela sine.

Azi nu poate trăi tatăl cu fiul în aceeaș casă, necum mai mulți frați.

Cum partea spirituală a lumii slăbește prin războaie, e ușor de înțeles. Omul se animalizează, mustrarea conștiinții pentru ucidere aproape nu există. După primele lupte și omoruri, ajungi să vânez omul dușman ca și pe o fiară sălbatecă periculoasă pentru tine, mai ales că îți este în joc instinctul de conservare.

La cauzele acestea se adaugă curentul lumii de față, care se caracterizează printr'un orgoliu științific exagerat, considerându-se omul cunosătorul tuturor cauzelor din lume, sau mulțumindu-se cu ipoteze schimbabile. Iar din cauza materializării își clădește certitudinea că aici pe pământ e sfârșitul și nu poate crede într'o viață viitoare, cu ființă rațională peste veacuri, fără început și sfârșit, Dumnezeu.

Concluzia finală ne duce la cauza greutăților materiale și spirituale prezente, *care este lipsa de iubire.*

Diacon Ilie Câmpianu.

RECENZIE

Preot AUREL RADU: Figura Mântuitorului în Sf. Scriptură, Sf. Tradițiune și artă.

Sibiu, 1942, pag. 50.

Părintele Aurel Radu prezintă într'un studiu bine lucrat „Figura Mântuitorului” nostru. Este pentru prima dată când ni se înfățișează un astfel de studiu, care se ocupă de Iisus așa cum a fost descris de-a-lungul veacurilor.

Studiul, așa cum l-a conceput Păr. Aurel Radu, e foarte interesant, fiindcă ni se prezintă figura Mântuitorului într'un tot unitar, începând cu primele întrebări cari se pun în legătură cu Iisus.

Începând cu „Iisus este unic”, capitol în care figura lui Iisus este arătată ca fiind unică, înfățișând pe „Fiul lui Dumnezeu” și pe „Fiul Omului”, autorul ne arată și părerile lui Renan și Strauss, pline de înțeles și ele, când vorbesc despre Iisus.

Pilde minunate zugrăvite din istoria antică,

cu eroii și filosofii ei, ce sunt toate acestea în comparație cu figura lui Iisus?

Fața lui Iisus este de o expresivitate deosebită, din ea radiază numai dragostea și bunătatea... În sfintele Evanghelii ni se dau informații bogate referitor la Iisus, ele descriu mai mult figura interioară a Mântuitorului, nu ne dau însă nimic în ceea ce privește figura exterioară, totuși în decursul veacurilor figura Mântuitorului a fost redată de pictori, descrisă chiar, de mulți biografi și tradiția e foarte bogată în felul de a înfățișa pe Mântuitorul.

Un fapt important pe care-l remarcăm când vorbim despre studiul Păr. A. Radu, este că Sf. Sa utilizează și cartea lui D. Merejkovsky: „Jésus Inconu”, o carte puțin utilizată în literatura românească bisericească și care conține multe date de seamă privitor la Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Tradiția abundă în exemple, ea ne-a păstrat frumoase amintiri despre Mântuitorul Iisus Hristos. Păr. A. Radu, are darul de a ne exemplifica și a scoate în evidență toate citatele importante din cărțile sfinte.

În „portretul autentic al Mântuitorului”, e expus istoricul înfățișării portretului Mântuitorului în istoria creștinismului, așa cum ni l-au înfățișat o serie de tablouri ale pictorilor celebri, apoi iarăși unele mărturii tradiționale.

„Frumusețea lui Iisus”, e un capitol care conține chestiunea, dacă figura exterioară a Mântuitorului este sau nu frumoasă și aceasta în decursul timpului a fost subiect de controversă acută, între părinții și scriitorii creștini, din primele veacuri ale antichității creștine. Sunt citate textele mesianice ale Vechiului Testament (p. 38 sq.).

La Sfinții Părinții găsim iarăși o seamă de afirmațiuni. Opinia despre frumusețea lui Iisus era confirmată de o legendă pioasă, păstrată de tradiție (p. 42 sq.). Găsim accente minunate de măreție și frumusețe în Prohodul Domnului, ce se cântă în răsărit la denia din Vinerea Patimilor. Autorul lui e considerat Teodor Studitul, care a trăit la sfârșitul veacului al 8-lea și începutul celui de al 9-lea. În această pătrunzătoare elegie se pomenește adesea frumusețea Mântuitorului. Cine poate să uite cuvintele pe care sf. Feocioară le adresează Fiului Ei: „Primăvară dulce, Fiul meu cel dulce, frumusețea unde ți-ai pus?” (p. 43).

Interesantă e interpretarea lui D. Merejkovsky, privitor la cuvântul grec haris, latinul gratia, care se referă, după el, nu numai la spiritul lui Iisus, ci și la trupul Lui (p. 44). Mai este amintită și credința poporului român,

care vede fața Mântuitorului în fiecare bob de grâu (p. 48—49).

Studiul retipărit din „Telegraful Român” în broșură al Păr. Aurel Radu, e prețios pentru intelectualul, preotul și teologul ortodox și pentru toți aceia cari doresc să se informeze de figura Mântuitorului. Ne-am bucura, dacă vremurile ar fi mai pașnice și Păr. Radu ne-ar înfățișa figura Mântuitorului în artă, cu tablourile pictorilor celebri și descrierile acestora — până atunci îl recomandăm cetitorilor români, fiind un studiu bine documentat și scris într-o limbă frumoasă.

Prof. C. Rudneanu

Mărgăritare

culese din scrierile Sf. Părinte
Efrem Sirul.

II. Cinstirea Sfintei Cruci.

„Iar eu nu mă voi lauda decât în crucea Domnului nostru Iisus Hristos”. De aceea voesc ca purtătoarea de viață cruce s'o afixăm pe ușile noastre și să ne însemnăm cu Sf. Cruce fruntea, ochii, gura, pieptul și să ne însemnăm cu crucea toate membrele noastre întrarmându-ne cu arma nebiruită a creștinilor, care biruește moartea, nădejdea creștinilor și lumina vieții, care a deschis raiul, a nimicuit ereziile, întărește adevărata credință și este apărarea cea mare a creștinilor: crucea, care e mărirea Bisericii.

Să nu ne lipsim de cruce, o creștinilor, nici o oră nici un minut, ci s'o purtăm cu noi în tot locul. Fără de ea, nimic să nu săvârșim și când călătorim pe mare și când trecem peste ape, să ne împodobim toate membrele noastre cu crucea cea de viață făcătoare. Dacă iai crucea trate totdeauna într'ajutor, nu te va ajunge nici un rău și nici o răutate nu se va apropia de cortul tău. De privirea ei se înspăimântă puterile dușmane și pier. Crucea a nimicuit eresul idolilor, ea a luminat toată lumea, a alungat întunecul și a restabilit lumina. Ea a adunat popoarele dela apus și miazănoapte și mare și răsărit împreunându-le în iubirea într'o Biserică, în o credință și într'un botez. O, care gură și limbă e în stare să preamărească nebiruitul zid al dreptcredincioșilor, arma nebiruită a marelui Impărat Hristos?

Crucea e învierea celor adormiți, crucea e nădejdea credincioșilor, crucea e mângăerea celor strâmtorați, păzitorul celor nevârșnici, căpetenia bărbăților, coroana celor bătrâni. Crucea e lumina celor din întuneric. Crucea e podoabă mi-

nunată a regilor și filosofia barbarilor. Crucea e libertatea sclavilor și înțelepciunea necărturarilor. Crucea e predica prorocilor, însoțitoarea apostolilor, lauda mucenicilor. Crucea e înfrânarea fecioarelor și bucuria preoților. Crucea e temelie Bisericii și siguranța lumii.¹⁾

Nu începe nimic, fără a te ruga mai înainte; fiule, însemnează cu semnul Sfintei Cruci, toate lucrurile tale. Nu ieși din casa ta, mai înainte de a-ți face cruce. Când te așezi la mâncare, sau dacă bei, nici când te culci sau ești în călătorie sau de te așezi spre odihnă, nu întrelăsa a-ți face cruce. Nici un păzitor mai bun ca acesta, nu se poate asemăna cu aceasta. Ea îți este un zid de apărare. Invățați pruncii ca să știe să-și facă cruce.²⁾

III. Sf. Efrem cere să facem rugăciuni și jertfe pentru cei răposați.

„Veniți, frații mei, să mă așezați întins pe vatra casei pentru că s'a hotărât: că nu voi mai fi multă vreme pe aici. Pregătiți-mi calea cu rugăciune, psalmi și jertfe! Și dacă s'au împlinit treizeci de zile dela moartea mea, să aduceți pentru mine jertfa, pentru că prin jertfa adusă de către cei vii se ajută celor răposați...

Dacă Macabeii au ținut în formă văzută serbări și aniversări, precum ați citit, pentru iertarea păcatelor celor căzuți în războiu și prin jertfele aduse s'au curățit de faptele păgâne săvârșite, cu cât mai mult preoții dumnezeescului Fiu prin sfânta jertfă și rugăciune va curăți păcatele celor răposați. Veniți toți și sărbătoriți aniversarea mea și așa nici unul nu va face vre-o faptă rea sau păcat, ci priveghiați curat și sfânt, frații mei.”³⁾

IV. Din testamentul Sf. Efrem.

„Eu jur Aceluia, care s'a pogorât pe muntele Sinai și a grăit din stâncă, la Acela care răposând a strigat: „Dumnezeul meu!” de care s'au cutremurat toate măruntaele pământului, la Acela care s'a vândut de Iuda și în Ierusalim a pățimit. În acea putere, care a primit palme, la strălucirea care a fost scuipat, la cele trei focuri ale Dumnezeirei, la unica ființă și voie dumnezească: niciodată nu m'am sculat contra Bisericii nici împotriva puterii dumnezești. Și

1. Aceste sunt culese din cuvântarea dela Paști, ținută spre lauda Sf. Cruci, textul greco-latin, partea a II. c. 3 și 4, tradus de P. Pius Zingerle. Kempt. 1870. Tom. I.

2. Serma de admonitione et poenitentia. Lamy p. 304.

3. Testamentum S. Ephr. 2. gr. lat. p. 393-410. Ausgewählte Schriften des heiligen Kirchenvaters Ephräm, übersetzt von P. Pius Zingerle, Innsbruck 1830 I. B. S. 99.

de am ținut pe Tatăl mai mare decât pe Fiul Său, atunci să nu se mai milostivească de mine, și de am ținut pe Duhul Sfânt mai puțin decât pe Dumnezeu, să orbesc. Și de n'a fost mărturisirea asemeni cu cuvintele mele, să fiu aruncat întru întunerecul cel mai din afară și de sunt cuvintele mele numai fariseism, atunci să ard în foc cu cel rău. Și de am grăit acestea, numai ca să plac, atunci să nu mă asculte Domnul la judecată.

Pr. Ioan Nicorescu.

A P E L.

Moartea prematură a prof. Horia Teculescu, odată cu regretele unanime și dureroasa pierdere a unui vajnic luptător al Bisericii și Neamului, a adus cu sine datoria cinstitii pomenirii lui vecinice, prin ridicarea unui bust.

Immortalizarea figurii lui în bronz, constituie temelul pilduitor al unei vieți ce a știut să se dăruiască din belșug, pentru tot ce a fost folositor deaproapelui.

Bustul lui Horia Teculescu se va ridica în Sighișoara.

Prieteni și admiratorii mult regretatului profesor s'au constituit într'un comitet de inițiativă, în frunte cu P. C. prot. Emilian Stoica, și apelează către toți ceice l-au cunoscut și apreciat, să contribuie cu obolul lor la augmentarea fondului necesar ridicării bustului.

Comitetul școlar al Liceului „Principele Nicolae“, din Sighișoara, a deschis această coletă cu suma de 25.000 Lei.

Contribuția fiecăruia se va trimite prin poștă sau alte căi, Băncii Naționale a României, în contul protopop E. Stoica, „pentru bustul lui Horia Teculescu“.

Ș T I R I

Personale. Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Veniamin, s'a întors Miercuri în 9 Septembrie a. c. la reședință.

Vizita I. P. S. Mitropolit Nicolae, la lagărul de prizonieri ruși dela Vlădeni. Duminică, 9 August, I. P. S. Sa, însoțit fiind de prof. Dr. Liviu Stan dela Academia teologică din Sibiu și de arhidiaconul I. Circov, după ce în mai multe rânduri I. P. S. Sa a cercetat lagărul cu prizonieri ruși, s'a pogorât în mijlocul lor, pentru a le propovădui cuvântul de mângâiere al Sfintei Scripturi, ducând totodată binecuvântarea sa arhierescă celor ce s'au reintors la dreapta credință.

În cadrul unei solemne liturghii arhieresti, oficiată în limba slavă bisericească, I. P. S. Sa a rostit o înălțătoare predică, arătând prizonierilor, că noi toți avem un Tată Ceresc, Stăpân peste noi toți, și pe El singur să-L iubim din toată inima, căci El ne va aduce mângâerea în aceste zile și prin Tatăl nostru cel ceresc, noi toți suntem la oaltă uniți, și deci frați unul cu altul și ca atare să ne iubim reciproc. Să aducem laudă și mărire lui Dumnezeu care a ajutat armatele aliate să învingă pe dușmanii Crucii și ai lui Dumnezeu, desrobindu-i de teroarea bolșevică.

Cuvântul I. P. S. Sa a fost tălmăcit în limba rusă de arhidiaconul I. Circov. Tuturora li-au fost împărțite cruciulițe și cărți de rugăciuni. I. P. S. Sa a vărsat în sufletele acestor prizonieri de cari se ocupă deaproape, multă mângâiere sufletească, văzând grija și dragostea părintească ce le-o poartă.

Călătoria misionară a P. S. S. Episcopului Nicolae, al Oradiei, în Transnistria, Ucraina și Crimeia. Prea Sfinția Sa, însoțit fiind de protop. A. Mușet, prof. Cornel Sava și diac. A. Dărăban, secretar eparhial, a întreprins o importantă călătorie misionară, de o lună, în Transnistria și Crimeea, cercetând de-aproape atât pe cei răniți de schijele obuzelor vrăjmașilor, în luptele ce au avut loc la Kerchi, Sevastopol, Doneț etc., ducându-le în spitale, unde își înecă durerile grozave, mulțumirile noastre stropite cu lacrimi, pentru nespusa lor de mare jertfă ce au adus-o și înălțând rugăciuni fierbinți pentru grabnica lor însănătoșare, împărțindu-le tuturor cărți de rugăciuni, iconițe, cruciulițe, cari să le fie lor balsamul mângâierii, pe patul durerii și nădejdea însănătoșirii și a răsplătirii jertfei lor, cercetând în același timp în drum armatele învingătoare, cărora deasemenea le-a picurat în inimile lor, omagiile, mulțumirile și admirația noastră pentru vitejia lor. În cimitirile presărate pe întreg întinsul drumului lung ce l-a străbătut, s'a oprit înălțând rugăciuni fierbinți la Atotputernicul pentru odihna scumpilor noștri eroi, cu dreptii lui Dumnezeu. P. S. Sa a săvârșit mai multe liturghii arhieresti pentru populația desrobită, așa în Tiraspol, Odesa, Simferopol etc. P. S. Sa s'a făcut exponentul legăturii ce există între Biserică și Armată.

Ziua de 6 Septembrie, împlinirea celui de al doilea an de domnie a tânărului nostru Rege, a fost sărbătorită într'o calmă reculegere sufletească a tuturor cetățenilor acestei Țări, cari și-au pus toată speranța în cei care-i conduc cu înțelepciune și cari simbolizează unitatea noastră națională.

În biserica catedrală a predicat Părintele secretar eparhial Petru Toma.

Vizitele dlui secretar general Aurel Popa. La dorința dlui Mareșal Antonescu, dl secretar general al Cultelor și Artelor, prof. Aurel Popa, a cercetat o seamă de localități, din eparhia Argeșului și arhiepiscopia Sibiului. În episcopia Argeșului dl secretar general a avut bucuria și desfătarea de a vizita unele din cele mai de seamă ctitorii mănăstirești, cum este Curtea de Argeș, ctitoria lui Neagoe Vodă Basarab și Mănăstirea Domnească, ambele de o vechime considerabilă. În arhidieceza Sibiului, distinsul oaspe încă a avut să constate multe și însemnate realizări, datorite în bună parte I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a continuat a zădi cu sârguință aleasă pe temelurile solide ale marelui înaintaș Andrei Șaguna.

„Manifestări culturale la Românii din Banatul sârbesc“, sub acest titlu publică ziarul „Universul“ un frumos reportaj dela hramul sf. biserici din Sân-Mihai, sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului. Intelectualii comunei în frunte cu preoții Corneliu Cure și L. Cârdu au organizat o șezătoare cu pronunțat caracter național-românesc. S'a cântat imnul regal român, cântece patriotice etc. datorită zelului amintitorilor preoți și învățătorilor P. Cebzan și N. Opărică.

Șaptezeci de ani dela moartea Iancului. În 10 Septembrie s'au împlinit 70 de ani de când „Craiuul Munților“, Avram Iancu, doarme străjuit de gorunul lui Horia dela Tebea. Se știe că Iancu fusese un tribun al Românilor asuprași, de aceea a fost și el asuprit și nedreptățit. Durerile sufletești l-au sguđuit în așa măsură că la 10 Septembrie 1872 pământul înghițea doar umbra „Iancului“ de altădată. Cinișmul și minciuna „împăratului“ îl doborâseră mult mai de mult... Astăzi când plătim cu sânge nădejđile noastre în dreptate, vărsăm o lacrimă cu gândul la atâtea morminte câte s'au deschis și se vor mai deschide până la sorocul dreptății noastre...

Baptiștii revin la ortodoxie. Confratele „Biserica și Școala“ aduce vestea îmbucurătoare a revenirii baptiștilor la Biserica străbună. Așa, Duminecă la 30 August însuși P. S. Andrei a botezat pe dna Letiția Bui cu trei fii ai săi. Botezul s'a făcut cu multă solemnitate, asistând numeroși preoți și credincioși. Desigur bucuria tuturora a fost mare căci, *iată ce este bun și frumos: a locui frații împreună.*

Cercuri Religioase. Duminecă în 6 Septembrie s'au întrunit din nou preoții cercului cultural-religios Valea-Bistrei, deastădată în parohia Iaz. De subliniat că preoții I. Țerovan - Ohaba, A. Nicolici - Gimboca, M. Rădoi - Obreja, I. Ostrovan - Ciuta și N. Bojin - Var au venit la locul de întâlnire în fruntea litiei formată din „Oastea Domnului“. În sf. biserică din Iaz s'a săvârșit liturghia în sobor cu preotul locului E. Jianu. La priceasnă a predicat pr. Ostrovan despre evangelia Duminecii. După masă s'a oficiat vecernia, predicând pr. Nicolici care a desvoltat cuvintele Dumnezeescului Mângăetor, *veniți la mine voi toți cel osteniți.* Pr. Rădoi a cetit apoi rugăciunea de călătorie pentru ostașii Crucii și ai vredniciei creștine.

Miercuri, 9 Septembrie, din prilejul hramului sf. biserici, s'a ținut cerc în Vărciorova.

Sf. liturghie au celebrat-o soborul preoților: I. Jucos - Zervești, N. Cojocariu - Borlova, Gh. Golopența - Dalci și A. Lazăr - Rueni. La priceasnă a vorbit pr. Aurel Lazăr despre fericirea sufletească și iubirea frățească, iar la ședința publică din curtea bisericii a vorbit pr. Gh. Golopența despre combaterea sectarismului.

† **Preotul Pavel Bufanu.** În vârsta înaintată de 80 de ani a răposat preotul pensionar Pavel Bufanu dela Coronini.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Cărți și reviste. Pr. D. Veștemeanu: *Reînvierea Monahismului Ardelean, București*, editura „Slova Ortodoxă“, 1941, p. 16, Lei 20. Colaboratorul distins al revistei „Slova Ortodoxă“, pâr. D. Veștemeanu într'o frescă sumară dar plăcută ne prezintă ieșirea la lu-

mină și la vieață a așezămintelor mănăstirești din Ardeal. Desigur e vorba de mănăstirile Sâmbăta-de-Sus și schitul dela Păltiniș, reînviat prin osârđia I. P. S. Mitropolit Nicolae.

„*Biserica Ortodoxă Română*“, Nrul pe Maiu—Iunie a. c. cu un material bogat și interesant.

„*Revista Teologică*“, Nr. 7—8 pe 1942. Subliniem articolul pâr. Dr. L. Stan, intitulat „Certitudinea dela Cluj“.

„*Viața Ilustrată*“, revistă de familie, Nr. 6. Prin strădania P. S. Episcop Nicolae Colan al Clujului, revista se menține la un nivel academic, împărtașind slovă și mângăiere Românilor din Ardealul de Nord.

Retribuțiunile pe luna August s'au ridicat dela Stat și se lichidează la Casierie în orele de oficiu.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 4743 E. 1942.

NOTĂ OFICIOASĂ.

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor cu adresa Nr. 41.723/1942 din 17 August a. c. ne transpune în copie adresa Nr. 6880 din 22 Iulie a. c. a Ministerului Apărării Naționale prin care se face cunoscut că în conformitate cu Jurnalul Consiliului de Miniștrii Nr. 270 publicat în Monitorul Oficial Nr. 71 din 24 Martie 1942, fondul de ajutorarea familiilor luptătorilor depe front și a invalizilor de război a trecut pe data de 1 Aprilie 1942 în Administrarea Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale.

Având în vedere acest fapt, se comunică tuturor oficiilor parohiale și protopresbiterale că toate sumele destinate pentru acest fond să fie depuse pe seama Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale, la Casa de Depuneri și Consemnațiuni contul 21.09, sau la C. E. C., contul 314.

Corespondența referitoare se va îndruma direct Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale, pentru a nu se pierde timp cu corespondența adresată Ministerului Apărării Naționale care nu mai are nimic cu aceste donații.

Caransebeș, la 24 August 1942.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Secretar eparhial:
Pr. Petru Toma